

Beste broeders en zusters, beste mensen

Mag ik een ervaring met u delen? Soms ben ik bij mensen op huisbezoek en dan stellen ze mij de vraag: 'hoe moet ik het met mijn kinderen of kleinkinderen over geloof hebben? Er is zoveel dat ik zelf niet begrijp. Hoe kan ik dan alles uitleggen aan anderen?'. Dit is niet alleen een vraag die ik van parochianen krijg, het is ook een vraag waar ik soms zelf mee zit. Zo mag ik deze dinsdag iets komen vertellen over mezelf en mijn werk als pastoraal werker op een middelbare school in de buurt. En dat vind ik ontzettend spannend. Want wat als de leerlingen mij moeilijke vragen gaan stellen waar ik niet meteen een antwoord op heb? Wat nou, als het mij – ondanks mijn studie theologie – niet lukt om alles uit te leggen?

De profeet Johannes stelt me hierin gerust. In zijn verkondiging probeert hij niet alle antwoorden te geven en alles uit te leggen. In plaats daarvan geeft hij Christus de ruimte. hij is eerder gericht op het aankondigen en getuigen van Christus. Maar hoe kunnen wij getuigen van Christus?

Met mijn antwoord op deze vraag verwijs ik graag naar de lezing van vorige week. Ook toen lazen we dat het voor Johannes niet gaat om antwoorden te geven op alle vragen. Nee, tot inkeer komen gaat over doen wat kan. Doen wat er moet gebeuren. Ook bij getuigen gaat het om delen wat je hebt. In dit geval het geloof dat je hebt.

Wanneer ik jonge mensen enthousiast hoor vertellen over geloof vertellen ze niet over hun vader of moeder, opa of oma die zo goed de triniteit kan uitleggen. Nee, ze vertellen eerder over hoe fijn het was om samen met papa of mama of opa of oma een kaarsje aan te steken, te luisteren naar Bijbelverhalen en te bidden. Ze vertellen over het geloof, het vertrouwen en de liefde die/dat papa, mama, oma of opa uitstraalde wanneer ze dit samen bezig waren met geloof, net zoals de profeet Sefanja dit zo mooi verwoordde in de eerste lezing. En ze vertellen hoe ze merkten dat dit authentiek was en vanuit het hart kwam.

Dit stelt mij gerust. Ik kan blijven piekeren of ik voldoende weet over het geloof en of ik op alle moeilijke vragen van de leerlingen een antwoord kan geven. Nee, liever doe ik wat Johannes doet: getuigen van mijn geloof en de Ander de ruimte geven. Ik kan vertellen over hoe het Evangelie mij keer op keer weer inspireert, hoe het mij telkens weer de vraag doet stellen: 'waar ben ik mee bezig en waarom?'.
'

Mag Christus mij en ons allemaal telkens weer helpen om on met liefde te richten op onszelf, de mensen om ons heen en verder weg en op God. Dan mogen we hopen dat we dit uitstralen. Dat we authentiek zijn in ons geloof: dat we zeggen wat we doen en doen wat we zeggen. Dat is denk ik getuigen van ons geloof. Meer hoeven we waarschijnlijk we waarschijnlijk niet te doen. En de rest? Dat mogen we overlaten aan de Geest!